

IN MEMORIAM

НЕНАД ШУРИЋ

(1950-2004)

Августа месеца 2004. године, опростили смо се од нашег драгог колеге, пријатеља и другара Ненада Шурића.

Ненад је рођен у Загребу, 22. фебруара 1950. године, у којем је провео најраније детињство. Са родитељима прелази у Београд, у којем завршава основну школу, гимназију и Филозофски факултет, групу за археологију. Оставши рано без родитеља, потпуно сам, изванредно се сналазио у различитим животним ситуацијама стичући многобројне познанике и пријатеље.

У потрази за послом, није му било одређено да се бави археологијом, па се тако обрео у различитим институцијама, од којих неке нису имале везе са његовом професијом. Рад започиње као преводилац за немачки језик у предузећу „Криваја“, да би касније прешао на послове референта у општину Врачар. Ни овде се не задржава дуго, одлази у Скупштину града Београда, у којој веома систематично ради на вођењу документације и заштити легата бројних дародаваца. Ове послове је радио на себи својствен начин, увек тихо, ненаметљиво, предано, не очекујући икакво признање.

Године 2000, долази у Музеј града Београда и запошљава се на месту кустоса у

Одсеку за евиденцију и заштиту покретних културних добара. Као археолог и музеалац, Ненад је радио студиозно, вредно и при томе савесно, испољавајући критичност изузетног професионалца, што је понекад, како то бива, остајало непримећено. И као да је предосећао крај, у овом периоду је у Годишњаку града Београда објавио Збирку Ирине Симић, писао о заоставштини Косте Хакмана, Владе Буковца и Матије Вуковића и интезивно радио на текстовима многих легата, који су нажалост остали недовршени.

Са Ненадом сам провела године на факултету и у Музеју града Београда, сарађујући успешно на разним пословима, делећи лепе, али и тешке тренутке. Поред изузетне интелигенције и врло широког образовања, имао је и дивну људску особину да свакога саслуша, да да савет, логичан и разложен, често шаљив, и увек био спреман да помогне. Било је дивно познавати га и дружити се са њим. Ми, његове колеге, бићемо Ненаду захвални за искрено и топло пријатељство, за оно што се у животу најтеже стиче.

Бисенија Петровић*

*Археолог, виши кустос, Музеј града Београда.